ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. C.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2015, čj. KUJI 77848/2015, sp. zn. OOSČ 1020/2015 OOSC/315/JN, v řízení o kasační stížnosti žalobce, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2017, čj. 41 A 5/2016-33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Třebíč ze dne 28. 8. 2015, čj. OSČ-PŘ-175/2015-14/Tu, byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4., § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se dopustil tím, že *„dne 23.03.2015 v 09:13 hod. v obci Dalešice, ve směru jízdy od obce Třebíč k obci Dukovany, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, r.z. X předjížděl jiné motorové vozidlo na přechodu pro chodce (u křižovatky silnic II/399 a II/351), na výzvu Policie ČR nepředložil řidičský průkaz a dále při řízení vozidla překročil nejvyšší*

dovolenou rychlost v obci o 14 km/h. Silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C, ověřovací list č. 28/15, který byl ustanoven na souřadnicích 49°07'28.847''N 016°04'28.416''E, mu byla naměřena rychlost jízdy 67 km/h, při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Tímto jednáním obviněný porušil ustanovení § 6 odst. 8 písm. a), § 17 odst. 5 písm. d) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 125c odst. 1 písm. f) bod č. 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu." Žalobci byla za uvedené přestupky uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci byla také stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo shora specifikovaným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného shledal krajský soud nedůvodnou. Uvedl, že přestupkové jednání spočívající v překročení povolené rychlosti má za jednoznačně prokázané. Nepochyboval, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, a považoval za nadbytečné provést důkaz návodem k obsluze silničního radarového rychloměru. K nepředložení řidičského průkazu uvedl, že sám žalobce vypověděl, že řidičský průkaz zapomněl doma, i toto přestupkové jednání tak bylo jednoznačně prokázáno. Podle krajského soudu žalobce porušil jednu z důležitých povinností stanovenou pro řidiče motorových vozidel, a tím i zájem společnosti na dodržování všech pravidel silničního provozu při řízení motorového vozidla. Krajský soud dodal, že se žalobce dopustil také třetího přestupku, který spočíval v předjíždění jiného vozidla na přechodu pro chodce. Žalobce se tak dopustil celkem tří přestupků, jež byly podle krajského soudu bezpečně zjištěny. K uložené sankci a jejímu odůvodnění neměl žádnou výhradu.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost.

[4] Stěžovatel namítl, že krajský soud nevypořádal, případně nesprávně posoudil, stěžovatelem vytýkanou vadu spočívající v nezákonném odmítnutí provedení důkazních návrhů (zejména návodu k obsluze). Krajský soud totiž nesprávně posoudil, zda bylo možné uplatnit „fikci správnosti měření" na základě prohlášení policisty, podle kterého postupoval v souladu s návodem k obsluze, bylo-li z policistou popsaného postupu měření zřejmé, že postupoval v rozporu s návodem. Stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, ze dne 16. 3. 2016, čj. 3 As 77/2015-37 a ze dne 1. 2. 2017, čj. 9 As 102/2016-50, a uvedl, že v posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy policista pouze prohlásil, že postupoval v souladu s návodem, a dospěl k závěru, že taková proklamace sama o sobě není dostatečná pro závěr, že bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze; policista musí alespoň elementárně popsat postup měření. V souzeném případě policista postup měření popsal, z popisu je však zřejmé, že nebyl správný, což chtěl stěžovatel prokázat návodem k obsluze. Podle stěžovatele nemohou důvody, pro které správní orgány neprovedly

navržené důkazy, obstát, a proto měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit; místo toho se k tomuto žalobnímu tvrzení nijak nevyjádřil.

[5] Stěžovatel dále namítl, že správnímu orgánu vytýkal nezabývání se materiální stránkou přestupku. Tato úvaha náleží správní orgánu a krajský soud nebyl oprávněn ji nahradit.

[6] Stěžovatel rovněž napadl závěr krajského soudu o uložené sankci. Podle stěžovatele nebyl správní orgán oprávněn hodnotit skutečnost, že se přestupek stal na přechodu pro chodce, jako přitěžující okolnost, neboť tím porušil zásadu zákazu dvojího přičítání; k tomu krajský soud nepřihlédl.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[10] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, dospěl k závěru, podle kterého *„[v] rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“*

[11] V nyní souzeném případě stěžovatel namítl, že krajský soud měl přihlédnout k tomu, že správní orgány neprovedly stěžovatelem navržené důkazy (zejména návod k obsluze rychloměru). Nejvyšší správní soud proto posoudil, zda se krajský soud dostatečně zabýval tím, zda správní orgány dostály své povinnosti podle § 3 s. ř., tj. zda postupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy. Shledal, že krajský soud, vycházeje ze správního spisu, považoval skutkový stav za náležitě zjištěný, což přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Je pravda, že správní orgány neprovedly stěžovatelem navržený důkaz návodem k obsluze; postupovaly tak proto, že jiné provedené důkazy poskytovaly takový obraz o stavu věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Také krajský soud odmítl provést důkaz návodem k obsluze pro jeho nadbytečnost. Protože důkazní zjištění, která

vyplynula ze záznamu o přestupku, z ověřovacího listu rychloměru a ze svědeckých výpovědí proškolených policistů, byla ve vzájemném souladu, bylo podle Nejvyššího správního soudu skutečně nadbytečné provádět důkazy další; provedené důkazy byly plně postačující k závěru o spáchání přestupků stěžovatelem.

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel se ve správním řízení provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru domáhal pouze před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí. Ač městský úřad důkaz návodem k obsluze neprovedl, stěžovatel proti tomu nevznesl žádnou odvolací námitku, neboť podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Proti postupu správních orgánů následně brojil až v žalobě. Domníval-li se stěžovatel, že z výpovědi policistů vyplynulo, že při měření nepostupovali správně, bylo nasnadě, aby taková svá tvrzení uplatnil již v odvolání a nevyčkával s nimi až na řízení o žalobě. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel přestupky spáchal, totiž muselo být stěžovateli zřejmé, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupků (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2016, čj. 7 As 10/2016-47). Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již ve správním řízení, nejpozději pak v odvolacím řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana o chybách měření jevit podle kontextu věci i jako účelová (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115). Nutno doplnit, že při podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007-71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, či ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43). Ke stěžovatelem citovaným rozsudkům Nejvyšší správní soud uvádí, že se týkají skutkově jiných případů.

[13] Ke kasační námitce, podle které nebyl krajský soud oprávněn nahradit správní úvahu o naplnění materiální stránky přestupku, Nejvyšší správní soud uvádí, že k nahrazení správního uvážení uvážením soudním nedošlo. Krajský soud pouze v obecné rovině konstatoval, že stěžovatel porušil jednu z důležitých povinností stanovenou pro řidiče motorových vozidel a tím porušil i zájem společnosti na dodržování všech pravidel silničního provozu při řízení motorového vozidla.

[14] Ke stěžovatelem namítanému porušení zákazu dvojího přičítání Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, s nímž souhlasí a z něhož je zřejmé, že se městský úřad tvrzené nezákonnosti nedopustil. Ten v odůvodnění svého rozhodnutí přiléhavě uvedl, že v neprospěch stěžovatele přihlédl k tomu, že se stěžovatel dopustil více přestupků a že se nejzávažnějšího přestupku (předjíždění na přechodu pro chodce) dopustil v místě, kde jsou naproti sobě autobusové zastávky.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. června 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu